

Sadržaj

Prolog ili bježeći od Tebe, počinjem te tražiti
* MIT O EDIPU ILI PRIPOVIJEST O LJUDSKOJ SUDBINI
Bijaše jednom...
Tko si ti, kojeg ocem zovem?
Per aspera ad astra
Sfinga – velika zagonetka
Dugi, duboki san
Buđenje
Putevima inicijacije
* PUT KROZ SEDAM VRTOVA
Sve je jedno – jedno je sve
Drugim riječima, sve se sastoji iz iste supstance
Reci mi kako dišeš - reći ću ti kakav si
Prolazeći ispod duge
Put kroz sedam vrtova
* NAJMRAČNIJE JE PRIJE SVITANJA
Hodajući životom
Ostati ili postati
Čuvar praga
Spiritualni razvoj i spiritualne krize
Idući kroz mnoštvo oblika i boja
Živjeti s krizom
* U TRAGANJU ZA IZGUBLJENIM BISEROM
Izgubljeni biser još je uvijek tu...
Prvi pogled preko plotu
Strah od promjene
Svi putevi vode u Rim; pa ipak...
Kretanje
Sumnja
Unutrašnje dijete
Ja sam ti – izazovi i zamke međuljudskih odnosa
Smisao patnje
O učiteljima i učenicima
Iz čežnje za Bogom
Znakovi pored puta
Koraci
Traganje
Umjesto točke na kraju

Prijedlozi za daljnje čitanje

ČAKRE

Čakre se mogu usporediti i s tonovima u glazbenoj ljestvici od kojih svaki ima svoj specifični zvuk i razlikuje se od drugih, ali tek onda kad su svi usklađeni u sebi i u međusobnim odnosima - može poteći melodija uhu ugodna.

Mnogo je načina na koje je moguće utvrditi u kakvom su stanju čakre pojedinog čovjeka i koja je od njih pretjerano ili premalo otvorena. Tako se npr. može zapaziti da u situacijama nenadanog stresa ili šoka različiti ljudi reagiraju na različite načine. Promatrajući njihovo ponašanje u takvim situacijama moguće je otkriti kakvo je stanje u njihovom energetskom sustavu.

Primjerice, ako je nekome prva čakra prezatvorena (hipofunkcija), takva će osoba u stresnim situacijama često imati osjećaj da gubi tlo pod nogama; ako je, pak, prva čakra pretjerano aktivna - lako će zapasti u bijes i postati agresivna. Ako je nekome druga čakra prezatvorena, dotični će u takvoj situaciji blokirati svoje osjećaje; u obrnutom slučaju briznut će u plač ili reagirati nekontroliranim emocijama. Ako je nekome treća čakra prezatvorena, u situacijama stresa ili šoka imat će osjećaj nemoći i bespomoćnosti i mučan osjećaj u želucu ili će se osjećati bespomoćnim i nervoznim; u protivnom slučaju, bit će razdražljiv ili se truditi na svaki način situaciju držati pod kontrolom svojom pretjeranom aktivnošću. Ako je zatvorena četvrta čakra, osoba će u stresnoj situaciji imati osjećaj da joj je srce stalo, dok će joj u obrnutom slučaju srce snažno lupati (kao da bi htjelo iskočiti iz grudi). Kod prezatvorene pete čakre, osoba će imati osjećaj da joj se grlo steže, kao da joj je u njemu zapela knedla ili će joj glava od grla prema gore jednostavno početi drhtati; naprotiv, ako joj je grlena čakra preaktivna, iz nje će poteći bujica riječi i počet će nekontrolirano govoriti. Osobe sa zatvorenom šestom čakrom imat će osjećaj da ne mogu pronaći nijednu jasnu misao, dok će ih u obrnutom slučaju odjednom početi boljeti glava. Osobe s neadekvatno razvijenom sedmom čakrom imat će snažan osjećaj besmisla i straha.

U svakom od spomenutih slučajeva, navedene reakcije upućuju na neravnotežu u energetskom sustavu i pažljivim promatranjem vlastitih reakcija, te reakcija ljudi oko sebe, lako možemo ustanoviti u kojem području je žarište problema.

Prva čakra

je važan izvor vitalne snage za više čakre. Ona djeluje strukturirajuće na sve životne procese. Pomoću nje povezani smo s neiscrpnim izvorom snage kundalini energije i od nje počinju tri glavna kanala energije sushumna, ida i pingala. Korjenska čakra povezana je s kolektivnim nesvjesnim i središnja je točka sustava suptilnih energetskih tokova. Da bi čovjek dostigao unutrašnju ravnotežu, ta bi čakra trebala biti u ravnoteži sa sedmom čakrom.

Harmonično funkcioniranje prve čakre daje čovjeku osjećaj povjerenja i duboke povezanosti sa zemljom i njezinim stvorenjima, nepomućenu životnu snagu, te osjećaj ukotvljenosti u sebi i u životu. Čovjek, čija prva čakra harmonično funkcionira, osjeća se usklađenim sa životnim tokovima i snagama zemlje. Lako ostvaruje svoje ciljeve i zemlju i svijet doživljava kao sigurno mjesto za život na kojem

dobiva sve što mu treba da bi preživio, tj. podršku, hranu, sigurnost i zaštitu. S punim povjerenjem on se otvara prema životu i zahvalno prima sve ono što mu život pruža.

Prvu čakru oštećuju iznenadna emocionalna opterećenja, zapuštanje, fizička zloupotreba, glad ili bolest. U takvom se slučaju osnovni program preživljavanja temelji na nepovjerenju, a bolest i traume uče dijete zanemarivanju i ignoriranju vlastitih tjelesnih potreba.

Tipična rečenica koja govori o tome da prva čakra nepravilno funkcionira glasi: "On ne stoji objema nogama na zemlji."

Blokade u prvoj čakri psihički se očituju kao ekstremni pacifizam, strah od života i rizika koje on donosi, čak i onda kada za taj strah nema pravog razloga, potom strah od smrti, pretjerana agresivnost ili spremnost na agresiju, problemi s točnošću i točnom procjenom vremena, rastresenost, nesigurnost, nesposobnost da se dovrše započeti poslovi, nestrpljivost i podložnost nekome ili nečemu. Ljudi čija je prva čakra blokirana nemaju dovoljno energije, brzo se umaraju i stalno doimaju neprisutnima. Na tjelesnoj razini te se blokade očituju u nizu problema vezanih za kosti, zube, kralježnicu, potom u bolestima koje utječu na regenerativnu sposobnost te probleme vezane za područje između debelog crijeva i anusa. Ljudi, čija je energija blokirana u tom području, imaju problema s težinom, zatvorom, hemoroidima i odvodom vode iz nogu (celulitis)...

...Oštećenja prve čakre liječimo kontaktom sa svojim "unutarnjim djetetom", te različitim vježbama i tehnikama koje pomažu njezinu otvaranju, razvitku i uravnoteženju.

Životni ciklusi

Biološki gledano, svakih sedam godina ustrojstvo je našeg tijela potpuno novo, u toku sedam godina sve se stanice našeg tijela biološki potpuno obnove. Slično se može dogoditi i na drugim, suptilnijim razinama.

Transponiramo li to znanje na učenje o funkcijama i zadacima našeg sustava čakri, lako možemo uočiti da je, počevši od korjenske čakre, osnovna životna tema oko koje se kreću čovjekovi problemi i zadaci tijekom svakih sedam godina analogna funkcijama i zadacima svake pojedine čakre. Pored toga, unutar tih sedam godina, postoji istovremeno i podtema za svaku pojedinu godinu života. Nakon sedam godina funkcije i zadaci slijedeće čakre postaju nova osnovna tema za naredni period, a unutar njega se ponovno nižu podteme analogne nizu od prve do posljednje od sedam glavnih čakri. Nakon 7x7 godina taj se ciklus ponavlja i s pedeset godina započinje potpuno novo razdoblje u kojem imamo priliku započeti još jednom potpuno ispočetka, no ovoga puta za oktavu više na ljestvici razvitka. Na taj način neki ljudi u devedesetosmoj godini dovršavaju drugi veliki optok kroz cikluse čovjekova razvitka.

Osnovne teme prvog razvojnog ciklusa, tj. razdoblja vezanog za prvu čakru su: iskonska životna energija, iskonsko povjerenje, veza sa zemljom i materijalnim svijetom, briga o sebi u smislu samoodržanja, stabilnost, prodornost te svijest o vlastitim granicama i granicama drugih unutar tog

materijalnog svijeta. To su glavne teme od 1. do 7. i od 50. do 56. godine života, a podteme svakih sedam godina počevši od prve godine života.

Osnovne su teme razvojnog ciklusa 2. čakre: iskonski osjećaji i prva razina odnosa s drugim ljudima, životni tijek i prepuštanje rijeci života, temeljni osjećaj povjerenja u druge, osjetilnost, erotika, prva razina kreativnosti, čuđenje i oduševljenje.

Osnovne teme razvojnog ciklusa 3. čakre su: razvijanje i širenje osobnosti, "prerađivanje" osjećaja i doživljaja, oblikovanje svoga bića, utjecaj i moć, snaga i punina, mudrost koja raste kroz iskustvo.

Osnovne su teme razvojnog ciklusa 4. čakre razvijanje i širenje kvaliteta srca, ljubav u smislu kršćanskog poimanja ljubavi prema bližnjem - agape, suosjećanje, dijeljenje s drugima, potreba i želja da se stvarima pristupa sa srcem, nesebičnost, predavanje, liječenje.

Osnovne teme razvojnog ciklusa 5. čakre su komunikacija, kreativno samoizražavanje, otvorenost, širina, neovisnost, inspiracija i okretanje prema suptilnijim područjima života.

Osnovne teme razvojnog ciklusa 6. čakre su spoznajne funkcije, razvitak unutrašnjeg osjećaja i uvida u bit stvari, duhovna snaga, projekcija volje, te manifestacija.

I konačno, osnovna tema razvojnog ciklusa 7. čakre je ispunjenje, najviša spoznaja kroz direktni uvid, sjedinjenje sa svebićem, te univerzalna svijest.

Kao što sam spomenula, navedene teme su središnje teme kroz sedmogodišnja životna razdoblja i podteme svake sedme godine. Taj spiralni krug se nastavlja i ide dalje na različitim razinama bivanja.

Zanimljivo je da i prije rođenja prolazimo kroz odgovarajuće stupnjeve koji odgovaraju funkcijama i zadacima pojedine čakre. Taj se razvitak, međutim, odigrava obrnutim redoslijedom i započinje krunskom čakrom kroz koju za vrijeme cijele trudnoće u embrio struji svjetlosna energija. Nakon toga se postupno razvijaju čeona, grlena, srčana, pleksusna i spolna čakra, a tek pred kraj trudnoće razvija se i korjenska čakra kroz koju to novo ljudsko biće dolazi u vezu sa zemljom i postaje spremno za ulazak u njezinu atmosferu.

KRIZE

Kinesko slovo za krizu, weichi, sastoji se iz dva znaka od kojih jedan znači opasnost, a drugi šansu. Drugim riječima, kriza je opasna šansa ili opasnost koja pruža šansu.

Jedna ozbiljna životna kriza u sebi krije mogućnost za status quo i, istovremeno, za skok u nepoznato novo. Kriza opominje, razdire i boli ali ne vodi ni u kakvom određenom pravcu. Upravo u krizi savršeno smo slobodni. Sve što smo bili, sve u što smo vjerovali, dovedeno je u znak pitanja. Često se tada osjećamo kao da se nalazimo u mračnom hodniku; kao da su se vrata, kroz koja smo prošli, za nama zalupila a ona nova, kroz koja bismo mogli ili trebali izići još ne možemo vidjeti. Osjećaj krize znači da je dotičnom odsad zauvijek zatvorena jedna mogućnost, no istovremeno, na jednom

dubljem nivou, pred njim se otvara bitno više mogućnosti, no što ih je ikada bio svjestan. I to je upravo ono što krizu čini toliko teškom: našavši se u krizi, mi konačno moramo donijeti odluku o tome što je za nas pravo i dobro i osluhnuti tko smo zapravo i kojim smjerom kreće naš put upravo u tom trenutku našeg života. A to nije ni najmanje jednostavno. Posebice zato što se svi mi, htjeli to priznati ili ne, opiremo promjeni.

SPIRITUALNO BUĐENJE I SPIRITUALNE KRIZE

Spiritualno buđenje prirodan je proces koji se prije ili kasnije događa svakom čovjeku. U trenutku spiritualnog buđenja (ili, drugim riječima, otvaranja spiritualnog tijela), dotični nadilazi svoje normalne osobne osjećaje i želje - svoj ego - i, ulazeći u nadosobnu, transpersonalnu sferu, doživljava tiješnje veze s jednom višom moći, s Bogom. Za vrijeme tog procesa koji se ne mora uvijek odvijati s potpunom sviješću o njemu, posve prirodno, dolazi i do kritičnih faza u kojima se čovjek osjeća izgubljenim. Živeći na suptilnijim razinama svijesti, u trenucima kriza postaje nesposoban izići na kraj sa zadaćama svakodnevnog života na poslu, u kući i u međuljudskim odnosima. Na kraju je tog procesa obično pozitivna promjena, koja se očituje u osjećaju povezanosti sa svim živim bićima, većem suosjećanju prema drugima, produhovljenijoj kreativnosti i želji za služenjem svemu što je živo.

Do spiritualnog sloma može doći na najrazličitije načine. Različite spiritualne vježbe i istraživanje unutrašnjih prostora duše mogu vrlo naglo dovesti do intenzivnih spiritualnih iskustava. Tehnike reanimacije te različite vrste droge, medikamenata i narkotika mogu izazvati intenzivne spiritualne fenomene. Pored toga, spiritualni slom može biti i posljedica nekog emocionalnog ili tjelesnog stresa, intenzivnog seksualnog iskustva ili nekog specifičnog doživljaja poput onih kakve znaju imati stariji ljudi na pragu smrti.

Spiritualne se krize mogu dogoditi u svakoj životnoj dobi jednako kao što ljudi imaju svoja spiritualna iskustva bez obzira na dob i spol.

Spiritualno buđenje donosi sa sobom i spiritualni razvitak tijekom kojega nužno dolazi do čišćenja grubljih energija povezanih sa svim onim što nazivamo zemaljskim požudama, poput pohote, pohlepe, gnjeva, mržnje i straha. Često su to rezultati starih obrazaca mišljenja i ponašanja te postupaka, navika ili ovisnosti iz prošlosti. Na sanskrtskom se jeziku ti nedostaci nazivaju samskarama i na fiziološkom planu oni se očituju kao kronične napetosti mišića.

Kad u tijelo uđu finije energije, počinju se te kronične napetosti oslobađati. Tijekom tog oslobađanja čovjek doživljava različita tjelesna i duševna iskustva koja znaju biti i vrlo dramatična. Tako, primjerice, i tijekom najbezazlenije relaksacije ili meditacije čovjek može osjetiti nervozu u cijelom tijelu ili grčenje mišića nekog dijela tijela (vrlo često su ti grčevi mišića locirani na ekstremitetima i znaju biti vrlo neprijatni). Za rješavanje samskare simptomatične su i promjene raspoloženja od izuzetne razdražljivosti, tuge, radosti, smijeha, plašljive nesigurnosti do teških stanja straha. Budući

da je raspoloženja znatno teže držati pod kontrolom, to može biti vrlo ponižavajuće ili zastrašujuće za čovjeka koji je navikao čvrsto držati stvari pod kontrolom.

Proporcionalno s oslobađanjem samskare oslobađa se u čovjeka protok univerzalne energije i sposobnost uvida u suptilnija područja života te kontakt s vlastitim tijelom, dušom i višim bićima, sve do Boga.

Često je bolest ono vrijeme u kojem samskare bivaju spaljene, vrijeme čišćenja. Biografije svetaca i velikih spiritualnih učitelja poput Tereze Avilske ili Gopi Krišne često govore o tome. Takva su katarzička iskustva često istinska prekretnica u životu.

Spiritualne krize mogu započeti simptomima koji su jednaki simptomima koji prate različite etape spiritualnog buđenja i razvitka. Ponekad njihovi simptomi nalikuju simptomima kakve duševne bolesti. Postoje određeni psihološki i medicinski kriteriji po kojima je moguće ustanoviti o čemu je riječ. Na ovom bih mjestu željela spomenuti samo to da su spiritualne krize dio normalnog spiritualnog razvitka i svatko od nas više ili manje intenzivno, na ovaj ili onaj način prolazi kroz njih. Nekada kroz njih možemo proći sami, uz podršku bliske osobe, a nekad nam je uistinu potrebna stručna pomoć.

Za nekoga tko je u spiritualnoj krizi, bez obzira na to bila ona suptilna ili dramatična, može biti vrlo teško živjeti u skladu sa zahtjevima svakodnevice. Normalne, naizgled tako jednostavne radnje postaju tada naporne ili preteške. Ljudi u krizi često su preplavljeni svojim unutrašnjim iskustvima i obuzeti njihovim intenzitetom do te mjere da ih vrlo teško uspijevaju integrirati u svakodnevicu.

Među najuznemirujućije i najalarmantnije stvari s kojima su često konfrontirani ljudi u spiritualnoj krizi ubrajaju se osjećaj napuštenosti, strah od ludila i misli o smrti. Tijekom krize, naime, nezadrživom silinom na površinu izlazi mnogo potisnutog bola i straha, koji je katkada tako duboko skriven da čovjek nije mogao ni naslutiti da takvi osjećaji u njemu uopće postoje. Premda su takva duševna stanja prolazna i predstavljaju zapravo potrebne i bitne dijelove izliječenja, mogu postati vrlo teška i zastrašujuća, osobito u slučajevima kada dotičnome nedostaje podrška okoline ili kompetentnih osoba.

Kada se otvore vrata nespješnog, na površinu može prodrijeti vrlo širok spektar potisnutih emocija i sjećanja. Susretnemo li se sa specifičnim sjećanjima ili iskustvima iz personalnog ili transpersonalnog područja, mogu se pojaviti elementi straha, ludila ili smrti, ponekad i sve to istodobno. Možemo ponovno proživjeti teške bolesti, po život opasne nesreće, uznemirujuće događaje i davno potisnute i zaboravljene traume iz ranog ili kasnijeg djetinjstva ili ponovno proći kroz biološko rođenje sa svim onim kompleksnim, kaotičnim ili dinamičnim manifestacijama koje ga prate. Mogu nas svladati iskonski strahovi i totalna sumnja da ćemo se ikada izvući iz toga.

Tijekom spiritualne krize može biti vrlo teško živjeti u svakodnevici i obavljati uobičajene poslove. Idealno bi bilo kad bi čovjek mogao biti svjestan toga što se s njime događa, imati neki svoj prostor poput Junga, te se na neko vrijeme povući iz svakidašnjice i posvetiti procesu koji je u tijeku. Jer - jedno valja znati - kada proces jednom počne, on mora ići do kraja. Dobro bi bilo proces dovesti do

kraja prirodnim putem, čak i onda kada vam stoje na raspolaganju različita sredstva koja bi mogla umiriti ili potisnuti njegove neprijatne manifestacije. Spiritualna kriza je čišćenje, katarza i uvijek dovodi do bitnog kvalitativnog pomaka u našoj unutrašnjosti. Dakle, postoji li ikakva mogućnost za to, trebalo bi se prepustiti tom procesu, živjeti ga i odživjeti u svim njegovim djelovima, pa ma kako bolni oni bili. Ako nemate za to mogućnosti ili se bojite, još uvijek vam na raspolaganju stoje sredstva koja ga mogu zatamiti ili ograničiti tako da možete "funkcionirati" u svakodnevnom životu. Ako su manifestacije krize izuzetno neprijatne, poželjno je potražiti pomoć dobrog terapeuta koji ima iskustva s takvim vrstama kriza.

PRIČA ZA KRAJ

Bila jednom jedna mala djevojčica koja je svojim velikim tamnim očima gledala u svijet pun boja i nikako se nije mogla prestati čuditi. "Tko je rodio Sunce, koja je boja Mjeseca, koliko zvijezda ima na nebu, jesu li zrikavci kao ptičice, kamo odlazi noć, zašto dan uvijek ne traje"... Nije još znala ni pravilno izgovarati riječi a već bi svakoga koga bi srela obasula bujicom pitanja: "A gdje sam ja bila prije?" "A zasto sunce mora ići spavati?" "A zasto po danu nema zvijezda?"... Odrasli bi odgovarali i odgovarali no djevojičina bi pitanja postajala sve teža i teža, sve neodgovorivija i neodgovorivija i na kraju bi odrasli odustali i umorno odmahnu rukama: "Pa eto zato". Pred tim tonom koji nije dopuštao pogovora, djevojčica bi zastala i zašutjela, no već trenutak kasnije ponovno je na njezinim usnama bilo pitanje: "A zasto zato...?"

Za nju je svaki dan bio raskoš u kojoj se moglo štošta napraviti: bosa trčati po travi, oduševljeno skakati iz jedne lokvice u drugu, razgovarati s valovima i zajedno s njima izmišljati igre, skupljati školjkice i praviti kule u pijesku, pjevati i plesati na kiši... Nevolja je bila jedino u tome što je u tim igrama najčešće bila sama. Druga su se djeca igrala drugačijih igara a odrasli su bili tako silno dosadni. Stalno su pričali o novcu i politici, o susjedima koji se svađaju ili prodavačici-od-preko-puta i onom čovjeku koji-dolazi-uvijek-kad-joj-muž-nije-kod-kuće. Ponekad bi vodili i teške učene razgovore od kojih bi njezina mala glavica zabrujala svom silinom novih pitanja na koje joj odrasli nisu znali odgovoriti. Nikako nije razumjela njihov jezik; nikako oni nisu razumjeli njen. A budući da su oni bili veći i da ih je bilo više, nastojali su ušutkati je.

I tako je ona postala tužna mala djevojčica.

Prolazilo je vrijeme i djevojčica je krenula u školu. Kako je i dalje njezina glavica brujala od pitanja, počela je odgovore tražiti u knjigama. One su vrvjele pričama o vilama i patuljcima, prekrasnim princezama i prinčevima na bijelom konju. A ona je još uvijek bila sama i još uvijek nitko nije razumio njezin svijet. No kako je već bila velika curica, sada je ona znala da su oni jači i da se tu ništa ne može napraviti i bojeći se da se ona mala i nejakna ne izgubi u tom stranom, neprijateljskom svijetu, sagradila je dvorac od školjkica koje tijekom onih silnih ljetnih dana bijaše skupila na plaži te u taj dvorac zaključala malu mudricu s velikim očima i zvonkim glasom kako je nitko više ne bi mogao naći ni ušutkati njezinu pjesmu. Nadala se da će, kao i u bajkama, jednoga dana odnekud doći njen princ na bijelom konju i odvesti je u svoje kraljevstvo u kojem će do vijeka biti sretna i ljubljena.

Ostavši sama i zaključana u dvorcu od školjki, mala je mudrica isprva vjerovala da je to tek na kratko vrijeme dok se vani situacija ne smiri i kako je bila mudra mala curica, ubrzo je u svom dvorcu sagradila cijeli jedan mali svijet po kojem se moglo tako divno plesati i igrati do mile volje. Nije tamo bila sama; pored nje, živjelo je tu mnoštvo patuljaka i vila koje su tek jednim zamahom svog čarobnog štapića bile u stanju ispuniti svaku njezinu želju.

U početku ona je velika često navraćala u dvorac od školjki i u njemu bi se zajedno igrale i smišljale nove priče. U početku još je znala nekad neku od tih priča ispričati onima vani, no oni bi samo odmahnuti rukom ili se nijemo pogledali i kimnuli jedni drugima glavom u razumijevanju. "Kakvo čudno dijete", govorile su njihove oči. "Da nam je samo znati što radi ovdje među nama".

Svaki put kad bi to čula, Malena bi se skupila u svom dvorcu od školjki i povukla još dublje, u još tajniju njegovu sobicu, kako je nitko ne bi pronašao ni ušutkao njezinu pjesmu.

Kako je vrijeme prolazilo, Velika je sve rjeđe navraćala u dvorac. Nije bilo lako biti tamo vani; od nje je to zahtijevalo svu njezinu snagu, svu mudrost i umješnost i jedva joj je ostajalo vremena za bilo što drugo. Osim toga, Malena je već i s njom počela igrati svoju igru skrivača. Skrivajući se po najtajnijim zakucima dvorca, pozivala bi je da je pronađe. No živeći u svijetu odraslih, Velika je pomalo počela zaboravljati kakve se sve čudesne tajne kriju u dvorcu od školjki i sve je rjeđe znala nabasati na neko tajno skrovište.

Pojavila bi se ponekad sama, neočekivano, kad bi se Velika zaigrala i zaboravila na to što drugi od nje traže i onda bi je obasula svojim pitanjima ili bi joj pokazala neku netom izmišljenu igru.

Kako su u vanjskom svijetu vrijedila druga pravila koja su od nje zahtijevala posve drugačiju vrstu pažnje, pogled je Velike sve manje mogao doprijeti iza vela koji je prekrivao svijet vidljivih stvari. Grčevito se trudeći uskladiti jezike koji su ih dijelili i u vanjskom svijetu pronaći odgovore na svu onu bujicu pitanja kojima je Mala obasipala, postajala je sve lošiji drug u igri a kako odgovora na pitanja ni dalje nije nalazila, počela je vremenom i sama odmahivati rukom: "Pa eto zato."

Nakon svakog takvog pohoda, Mala bi se vraćala u svoj dvorac od školjki sve tužnija. Vremenom je postala toliko tužna da ni njezin najdraži patuljak koji bi je svojom igrom uvijek znao nasmijati do suza, više nije mogao izmamiti ni osmijeha na njezinom lišću.

U međuvremenu Velika je odrastala i sve više bivala zaokupljena vanjskim svijetom i onim što je on od nje tražio. Nekako mutno se sjećala da unutra negdje postoji jedan dvorac ali više nije znala naći puta do njega; ta toliko dugo već nije bila tamo. Zaokupljena vanjskim svijetom, maštala je o tome da jednoga dana uđe u njegovu povijest. U svijet odraslih ulazi se kroz velika vrata. I stoga je ona vrijedno učila... ...Još uvijek je bila silno radoznala, ali više nije drugima postavljala pitanja. Tek ponekad neka bi je čudna sjeta obuzela, u njoj bi se javilo neko daleko sjećanje i tada bi ponovno začula onaj sitni glasić koji pita: "A zasto...?" Ali usprkos svima kojima je bila okružena, bila je i dalje tako silno sama da joj nije preostalo ništa drugo doli da mašta o onom jednom davno obećanom danu u kojem će se iz nepoznatih daljina pojaviti čudesni princ i konačno je odvesti u kraljevstvo u kojem žive ljudi poput nje.

Skrivena dobro iza zidina svoga dvorca mala je princeza tavorila svoje dane samija no ikada. Velika više nije dolazila a ona sama nije znala k njoj. Tugovala je i tugovala toliko silno da se na kraju razboljela od tuge.

Velika doduše nije znala što se događa, ali je iz dana u dan venula sve više. Polako joj je postajalo jasno da rješenje neće naći u vanjskom svijetu, a do onog drugog više nije znala puta. No, jednoga dana dogodilo se nešto i ona je ponovno počela tražiti. Štoviše, odvažila se i ponovno počela pitati druge. Hodajući uokolo i pitajući, učila je ne prilagođavati svoj svijet svijetu koncepata već koncepte prevoditi u riječi onog davno zaboravljenog jezika djevojčice koja živi u dvorcu od školjki...

Zanima li vas što je bilo dalje? Da li su se ponovno srele? Gdje su sada jedna i druga?

Djevojčica još uvijek živi u svom dvorcu od školjki ali više nije sama. Još uvijek vjeruje u bajke, u anđele i vile sa čarobnim štapićem i mnoštvo-onih-ludih-i-neobičnih-stvari-o-kojima-odrasli-ništa-ne-znaju. Još uvijek se može satima igrati s valovima, skupljati školjke u žalu i od njih graditi dvorce u kojima stoluju čarobne princeze i prinčevi iz sna. Želite li je sresti, otiđite negdje pored mora, jezera ili rijeke i zateći ćete je sigurno kako priča s nekim drvetom ili se igra s patuljcima skrivenim u gustom šipražju. Još uvijek neumorno pita "zasto" i traži od anđela da i njoj podare krila kako bi mogla letjeti. Njezina mala glavica i dalje je puna ideja o kojima Velika još ništa ni ne sluti.

A Velika je odavno shvatila da "Pa eto zato" nije nikakav odgovor i da Malu ne može tek tako nadmudriti. Shvatila je i to da bez Male ni ona ne može ništa. I zato traga i dalje. S mnogo više mira nego prije. Ona traga i zna da je sve bilo baš onako kako je iz nekog razloga i trebalo biti. Korak po korak uči Malu hodati u ovom svijetu. Korak po korak otkriva tajne sobice i zakutke dvorca u kojem ona živi.

A ja, koja to pišem, ja, koja svo vrijeme gledam njihove igre, njihova gubljenja i nalaženja, ne prestajem se čuditi tome kako se sve slaže. Onako kako treba i mora. Jedna napravi korak, druga joj odvrati s dva nova. Jedna ponudi ruku, druga joj pruži rame za oslonac. U igri u kojoj i jedna i druga čas vode a čas su vođene... A ja ih gledam i smiješim se. I sanjam dvorce i gradove u pijesku. I sanjajući se budim...

TRAGAJUĆI ZA SOBOM – BRANKA JAKELIĆ

www.branka-jakelic.com

Sva prava zadržana (c) 2011

Branka Jakelić – O meni

Diplomirani sam Geštalt terapeut s certifikatom IGW-a (Institut za geštalt psihoterapiju iz Würzburga), Psihodramski terapeut s certifikatom Instituta za psihodramu iz Beograda te Transpersonalni psihoterapeut s certifikatom Eurotasa - europske asocijacije za transpersonalnu psihoterapiju. Pred nekoliko godina dodijeljen mi je i ECP (Europski certifikat za psihoterapiju).

Uz terapijski rad bavim se pisanjem. Pored niza članaka te prijevoda i recenzija knjiga drugih autora, dosad su mi objavljene knjige GOVOR SNOVA (Zagrebačka naklada, 1994; drugo izdanje objavila je Medicinska naklada, 2002.), TRAGAJUĆI ZA SOBOM (Sipar, 1997.) i KRILATE SANDALE duhovni razvoj kroz životne krize (Profil, 2009.).

Vodim individualne i grupne terapije te partnersku terapiju.

Radim s ljudima zainteresiranim za rad na sebi. Osim tema vezanih uz probleme u odnosima s drugima te profesionalne poteškoće, krize identiteta, strahove i fobije, radimo i na snovima, psihosomatskim tegobama, duhovnim problemima i krizama...

www.branka-jakelic.com

Ovo djelo je ustupljeno pod licencom

[Creative Commons Imenovanje-Nekomercijalno-Bez prerada 3.0 Croatia.](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/cro/)